

19.00 - 20.00, împreună și prin înțelegere prealabilă, aflându-se în scara blocului locativ din mun. Chișinău, șos. XXXX, în fața apartamentului nr. XX, i-au aplicat lui Balagura Marcel multiple lovituri cu pumnii și picioarele în regiunea feței, capului și cutiei toracice, cauzându-i acestuia fractura falangei proximale degetului I al mâinii drepte, fractura oaselor nazale fără deplasare, traumă cranio - cerebrală închisă, manifestată prin comoție cerebrală, excoriație a capului care, conform raportului de expertiză medico-legală nr. XXXX din 23.11.2010, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu, în comun, se califică drept vătămare corporală medie.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Stoinov I. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, Mocanu L. și Mocanu S. să fie recunoscute vinovate și condamnate în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la câte 5 ani închisoare, fiecare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu suspendarea pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

Apelantul a invocat că instanța a pus la baza sentinței de achitare doar declarațiile inculpaților, examinându-le unilateral, fără a le corobora cu alte probe din dosar; instanța a apreciat critic declarațiile martorilor Pavalati P. și Dumitrașco A., cât și a părții vătămate Balagura M., indicând că ultimul și-a cauzat vătămarile corporale prin automutilare; instanța neîntemeiat a concluzionat din declarațiile inculpaților că, partea vătămată este o persoană agresivă și provocatoare; instanța a neglijat prevederile art. 394 alin. (4) Cod de procedură penală.

3.1 Partea vătămată Balagura Marcel, la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Stoinov I., Mocanu L., Mocanu S. să fie recunoscuți culpabili în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Apelantul a invocat că vina inculpaților este dovedită pe deplin prin declarațiile sale și ale martorilor și prin probele scrise ale cauzei penale; declarațiile martorului Dumitrașco A., care a relatat că dânsul este o persoană conflictuală și că nu a văzut urme de violență, urmează a fi apreciate critic, deoarece la materiale cauzei este caracteristica sa, fiind caracterizat pozitiv și fișa de observație nr. 19354, care confirmă că a fost internat în spital; declarațiile martorului Balagura C. urmează a fi apreciate critic, deoarece a fost speriată și influențată de mama ei; dânsul a depus plângere la poliție doar la 03.11.2010, deoarece a fost internat în spital, fiind în imposibilitate de a se deplasa la organele competente; cu ordonanța de protecție din 05.10.2010, a făcut cunoștință la 16.10.2010.

4. Prin decizia din 12 decembrie 2016 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, apelurile declarate de către procuror și partea vătămată Balagura M. au fost admise parțial, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care: Stoinov I. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, cu liberarea lui de pedeapsă în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală prevăzut de art. 60 Cod penal. 3 Mocanu L. și Mocanu S. au fost achitate pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Stoinov I. în beneficiul lui Balagura M. a prejudiciului moral în mărime de 5000 lei, iar cel material a fost admis în principiu, urmând ca asupra cuantumului să se expună instanța civilă.

Instanța de apel a constatat că Stoinov Ivan, la 16 octombrie 2010, între orele 19.00-20.00, aflându-se în scara blocului locativ din mun. Chișinău, șos. XXXX, în fața apartamentului nr. XX, i-a aplicat lui Balagura Marcel, multiple lovituri cu pumnii și picioarele în regiunea feței, capului și cutiei toracice, cauzându-i acestuia fractura falangei proximale a degetului I al mâinii drepte, fractura oaselor nazale fără deplasare, traumă cranio-cerebrală închisă, manifestată prin comotie cerebrală, excoriație a capului care, conform raportului de expertiză medico-legală nr. XXXX din 23.11.2010, se califică drept vătămare corporală medie.

În motivarea soluției, instanța de apel a indicat că, prima instanță nu a dat apreciere corectă probelor administrate și circumstanțelor cauzei, nu le-a examinat conform art. 101 Cod de procedură penală și incorect a ajuns la concluzia privind nevinovăția inculpatului Stoinov I. în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța a menționat că probele enumerate supra, în ansamblu, confirmă vinovăția lui Stoinov I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, deoarece conținutul acestora indică incontestabil asupra faptului că, anume inculpatul, în urma conflictului iscat, i-a aplicat părții vătămate mai multe lovituri în regiunea feței, capului și i-a fracturat degetul I al mâinii drepte, fractură ce se califică drept vătămare corporală medie, iar nerecunoașterea vinovăției, nu constituie temei pentru achitare.

Declarațiile inculpatului, precum că dânsul nu a comis infracțiunea, instanța le-a apreciat drept o metodă de autoapărare întru evitarea pedepsei penale.

Totodată, instanța de apel a constatat necesitatea achitării inculpatelor Mocanu L. și Mocanu S. de sub învinuirea adusă, pe motiv că în acțiunile lor lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, excluzând astfel din încadrarea juridică a acțiunilor lui Stoinov I. agravanta de la alin. (2) lit. e) art. 152 Cod penal - comisă de trei persoane.

Astfel, instanța de apel a considerat eronată concluzia primei instanțe de achitare a inculpatelor Mocanu S. și Mocanu L., pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, deoarece inculpatele urmau să fie achitate, pe motiv că în acțiunile lor nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

În concluzie, instanța de apel a conchis că vina lui Stoinov I. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, este dovedită, însă acesta urmează a fi liberat de pedeapsă penală, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală, în temeiul art. 60 Cod penal, dat fiind faptul că de la momentul comiterii infracțiunii - 16.10.2010 și până la pronunțarea hotărârii - 12.12.2016, au trecut mai mult de 5 ani.

Referitor la acțiunea civilă, instanța de apel, reținând prevederile art. 387 alin. (3) Cod de procedură penală, a considerat necesar de a admite în principiu prejudiciul material, urmând ca asupra cuantumului să se expună instanța civilă, deoarece partea vătămată a solicitat încasarea prejudiciului material cauzat în mărime de 6197,84 lei, însă nu a putut prezenta probe certe ce ar confirma cuantumul prejudiciului material cauzat.

Prejudiciul moral solicitat în mărime de 200.000 lei, instanța de apel l-a considerat exagerat, încasând astfel de la Stoinov I. în beneficiul lui Balagura M. suma de 5000 lei, la stabilirea căruia instanța a luat în considerare gravitatea suferințelor pricinuite, dar și starea materială a inculpatului.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea totală a deciziei și dispunerea rejudecării cauzei în alt complet de judecată.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Serghei Mocanu în numele inculpaților, solicitând casarea totală a deciziei, cu menținerea sentinței.

6. Prin decizia din 05 decembrie 2017 a Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, recursurile au fost admise, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de partea acuzării în acest sens, limitându-se la o analiză generală, superficială a probelor, apreciindu-le selectiv.

7. Prin decizia din 21 februarie 2020 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, apelurile au fost admise, casată sentința, inclusiv și din oficiu conform art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și pronunțată o nouă hotărâre.

Stoinov Ivan, Mocanu Liliana și Mocanu Stela au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal și eliberați de răspundere penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală.

Instanța de apel a reținut că, vinovăția inculpaților a fost probată prin ansamblul de probe administrat de acuzare (declarațiile părții vătămate, martorilor Balagura Cristina (f.d. 49, vol. IV), Pavalatii Piotr (f.d. 50- 51, vol. IV), expertului Tighineanu Sergiu date în instanța de apel, declarațiile martorului Pacicovschi Victoria date în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel (f.d. 47-48, vol. IV), martorului Dumitrașco Andrei (f.d. 67-70, vol. IV) și expertului Corbu Chiril, plângerea depusă la 03.11.2010 de către Balagura Marcel (f.d. 4-6, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. XXXX din 23.11.2010 (f.d. 45, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 27.12.2010 dintre Balagura Marcel și Stoinov Ivan (f.d. 89-90 verso, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 22.12.2010 dintre Balagura Marcel și Mocanu Liliana (f.d. 94-96, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 27.12.2010, dintre martorul Pavalatii Piotr și Stoinov Ivan (f.d. 48, vol. II); raportul de expertiză medico-legală nr. XXXX din 23.10.2012 (f.d. 39-43, vol. III).

Instanța de apel nu a fost de acord cu argumentul primei instanțe, precum că Balagura Marcel a fost cel ce a inițiat conflictul prin înjurături și agresiune față de Stoinov Ivan, prin acțiuni ilegale și abuzive, or, în contextul infracțiunii prevăzute de 5 art. 152 Cod penal, pentru calificarea infracțiunii nu are semnificație cine inițiază conflictul. S-a reținut că prima instanță nejustificat a oferit o apreciere critică raportului de expertiză medico-legală nr. XXXX din 01.11.2010, or, nu era clar în ce temei instanța de fond a apreciat concluziile expertizei ca fiind „eronate”, or, expertiza presupune cunoștințe speciale ale unui specialist, care pot fi contestate doar de către un alt specialist în domeniu.

Mai mult, expertiza a fost efectuată corespunzător, fără încălcări, în conformitate cu legislația procesual-penală în vigoare, pentru a constata circumstanțe de o concludentă incontestabilă pentru speță, astfel încât nu a existat nici un motiv de a ignora concluziile raportului de expertiză nominalizat și de a le exclude din suportul probatoriu al sentinței.

Alegațiile instanței de judecată, precum că Balagura Marcel ar fi putut singur să-și cauzeze traumele depistate la el, deoarece este medic de profesie și are studii superioare în medicină, sau ar fi putut prezenta expertizilor radiografiile altor persoane, dându-le drept ale sale, sunt total lipsite de plauzibilitate, or, o soluție a unei instanțe de judecată nu poate fi bazată pe presupuneri, ci urmează să fie întemeiată doar pe probe certe, veridice, pertinente și concludente. Iar, concluzia dată a fost combătută prin raportul de expertiză medico-legală nr. XXXX din 23.10.2012, prin care s-a confirmat că leziunile corporale

depistate la Balagura Marcel se aflau în zone accesibile pentru mâna proprie, dar nu erau caracteristice pentru automutilare, unele din aceste leziuni corporale (echimoze și excoriații în regiunea genunchiului drept) au putut fi cauzate în urma căderii libere (unice) a corpului din poziție ortostatică pe un obiect dur contondent, (f.d. 39-43, vol. III).

În speță, s-a dovedit că în urma unui conflict iscat între Balagura Marcel, Stoinov Ivan, Mocanu Liliana și Mocanu Stela, lui Balagura Marcel, de către cei trei inculpați i-au fost aplicate multiple lovituri, iar în rezultatul aplicării loviturilor i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

Astfel, infracțiunea prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, a fost comisă de inculpați la data de 16.10.2010, prin urmare, instanța de apel a reținut că, termenul de prescripție începe de la data enunțată până în prezent, iar la data judecării cauzei în ordine de recurs, s-a scurs termenul de prescripție, circumstanță care indică că inculpații urmau să fie liberați de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală.

8. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei în partea liberării inculpaților de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, prevăzut de art. 60 Cod penal, cu restituirea în această parte a cauzei la o nouă rejudecare în instanța de apel și menținerea deciziei în partea constatării vinovăției inculpaților, deoarece:

- soluția privind liberarea inculpaților de răspundere penală, nu era argumentată și cu titlu de consecință nici întemeiată pe o normă de drept material cu vocație penală, a cărei aplicare nu ar genera dubii despre producerea unei erori;

- nu este de acord cu concluzia instanței de apel potrivit căreia la data pronunțării deciziei în cea de-a doua procedură de apel – 21 februarie 2020 s-ar fi prescris dreptul statului de a-i supune pe inculpați răspunderii penale pentru săvârșirea infracțiunii grave, reținute prin decizie în sarcina lor;

- deși sunt termene de decădere în sensul stingerii dreptului statului de a-l supune unei pedepse pe făptuitor, expirarea termenelor prevăzute la art. 60 alin. (1) Cod penal, este condiționată de legiuitor prin anumite evenimente, intervenirea cărora are loc în toate cazurile după o anumită perioadă de timp calculată de la momentul săvârșirii infracțiunii;

- la momentul derulării evenimentelor – 16 octombrie 2010, sancțiunea normei penale prevăzută la art. 152 alin. (2) Cod penal, prevedea o pedeapsă maximă sub formă de închisoare pe un termen de până la 6 ani. Ulterior, prin Legea nr. 119 din 23 mai 2013 pentru modificarea Codului penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002, în vigoare din 21 iunie 2013, legiuitorul a înăsprit sancțiunea normei indicate în contextul prezentului alineat până la 7 ani închisoare;

- judecând după mărimea sancțiunii normei de incriminare, fapta inculpaților a rămas a fi una gravă din momentul săvârșirii ei, până la retragerea completului de judecată pentru deliberarea deciziei recurate;

- la data de 21 februarie 2020, nu expirase perioada de 15 ani desemnată de norma materială penală pentru intervenirea prescrierii dreptului statului de a-i atrage pe inculpați la răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii grave, prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal;

- instanța de apel greșit a dispus liberarea inculpaților de răspundere penală și neîntemeiat a omis să soluționeze chestiunea privind soarta procesului penal în prezenta speță, aceasta devreme ce argumentele invocate în sprijinul soluției recurate vin în

contradicție cu prevederile imperative ale normelor de drept material penal și respectiv procedural penal relevante;

- recursul ordinar este declarat în termen, or în perioada după pronunțarea integrală a deciziei instanței de apel, termenul de recurs a fost suspendat de drept prin Dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 17 din 13 aprilie 2020 și nr. 21 din 24 aprilie 2020 cât și prin art. 111 alin. (1) lit. d), f) Codul muncii.

8.1 A declarat recurs ordinar și avocatul Serghei Mocanu în numele inculpaților, în care solicită casarea totală a deciziei, cu menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că la baza deciziei adoptate, instanța de apel a pus probe care în mod legal nu puteau dovedi vinovăția inculpaților, ci dimpotrivă confirmau lipsa faptului infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. c) Cod penal;

- învinuirea a fost una abstractă, eronată, deoarece nu cuprindea descrierea detaliată a fiecărui semn calificativ, ce se cuprinde în elementele constitutive ale infracțiunii analizate;

- instanța de apel doar a transcris în ordine cronologica probele administrate la caz, în cadrul urmăririi penale, probe puse la baza condamnării inculpaților de către instanța de apel, fără a se referi la probe ce ar demonstra vinovăția inculpaților în 7 comiterea infracțiunii și fără a descrie elementele constitutive ale acesteia în special a laturii obiective;

- analizând în ansamblu, sub toate aspectele, probele prezentate spre administrare, a considerat că nu există fapta incriminată inculpaților și, în consecință, aceștia urmau a fi achitați, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod procedură penală;

- între Balagura Marcel și inculpați existau relații ostile de durată, cum rezultă din declarațiile participanților la proces, care se datorau caracterului scandalagios a lui Balagura Marcel care figura pe sectorul de poliție în care își avea domiciliul ca fiind pus la evidență ca scandalagiu și violator al ordinii publice, datorită frecventelor conflicte familiale pe care le avea cu fosta sa soție Mocanu Stela și rudele acesteia;

- Balagura Marcel nu avea nici un drept legal de a se afla la data de 16.10.2010, la apartamentul lui Mocanu Stela, drept ce i-a fost limitat de către instanța de judecată;

- Balagura Marcel singur și-a cauzat traumele depistate la el, care fiind medic de specialitate și având accesul la datele altor pacienți, putea să prezinte experților radiografiile altor persoane, dându-le drept ale sale, ceea ce se probează lipsa clișeului radiologic unde vârsta pacientului nu corespunde cu vârsta lui Balagura Marcel;

- cererea de recuzare judecătorilor Oxana Robu, Silvia Vrăbii și Stelian Teleucă, a fost examinată contrar procedurii prevăzute de Codul de procedură penală și anume în lipsa procurorului și inculpaților;

- ordonanța emisă de prim-adjunctul Procurorului General, Pîntea Andrei din 24.09.2013, încalcă drepturile fundamentale ale inculpaților;

- procurorul nemotivat a dispus anularea ordonanței emise de către procurorul la 23.01.2013, cu reluarea urmăririi penale, anularea ordonanței de scoatere de sub urmărire penală a lui Mocanu Liliana și Mocanu Stela în cauza nr. XXXX, emisă de către procuror la 21 ianuarie 2013, anularea ordonanței de scoatere de sub urmărire penală a lui Stoinov Ivan și încetarea urmăririi penale în cauza nr. XXXX, emisă de către procuror la 23.01.2013, deoarece actul emis nu conținea vreo trimitere, care anume erori s-au admis de procurorul ierarhic superior;

- organul de urmărire penală nu a dovedit faptul că, sângele de pe fața și cămașa lui Balagura Marcel i-ar fi aparținut ultimului sau lui Stoinov Ivan sau existența unui obiect metalic cu care i-ar fi aplicat loviturile lui Balagura Marcel.

9. Prin decizia din 02 martie 2021 a Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, recursul ordinar al avocatului a fost respins ca inadmisibil, iar recursul ordinar al procurorului a fost admis, **casată decizia în partea liberării inculpaților de răspundere penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală** și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. (*în partea casată a deciziei*).

În rest, dispozițiile deciziei au fost menținute.

Instanța de recurs a statuat că referitor la recursul declarat de avocatul Mocanu Serghei în numele inculpaților, instanța de apel, verificând probele a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei analize și examinări coroborate a probelor ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpaților de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Instanța de apel a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată, iar partea descriptivă a deciziei cuprindea, în conformitate cu prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii (f.d. 124-125 vol. VI).

Referitor la criticile autorului precum că învinuirea era abstractă și eronată, deoarece nu cuprindea descrierea detaliată a fiecărui semn calificativ ce se cuprinde în elementele constitutive ale infracțiunii analizate, Colegiul le-a considerat neîntemeiate.

Ce ține de argumentul recurentului, precum că Balagura Marcel l-a agresat fizic pe Stoinov Ivan și că Balagura Marcel nu avea nici un drept legal de a se afla în apartamentul Stelei Mocanu, drept ce i-a fost limitat de instanța de judecată, s-a reținut că instanța de apel s-a expus argumentat la acest aspect, indicând just că, în contextul infracțiunii prevăzute de art. 152 Cod penal, pentru calificarea infracțiunii nu are semnificație cine inițiază conflictul, la fel nu are importanță la cazul dat și faptul că, Balagura Marcel a încălcat ordonanța de protecție.

Cu referire la argumentele recurenților precum că, în acțiunile lui Balagura Marcel existau evidente acțiuni de violare a domiciliului Stelei Mocanu și violență în familie, fapt ce a fost lăsat fără apreciere de organul de urmărire penală, Colegiul penal le-a respins, or, acestea nu au relevanță în prezenta cauză, or în speța supusă judecării instanțele de judecată au examinat învinuirea adusă inculpaților conform rechizitoriului, în baza art. art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal. Totodată, nu este fondată nici critica recurentului, în sensul pretinderii că, toate acțiunile inculpaților au fost îndreptate în vederea scoaterii lui Balagura Marcel din apartamentul lui Mocanu Stela.

Tot la acest aspect, Colegiul a atestat că instanța de apel întemeiat a conchis și faptul că alegațiile instanței de judecată precum că Balagura Marcel ar fi putut singur să-și cauzeze traumele depistate la el, deoarece este medic de profesie și are studii superioare în medicină, sau ar putut prezenta experților radiografiile altor persoane, dându-le drept ale sale, au fost apreciate ca total lipsite de plauzibilitate, or, o soluție a unei instanțe de

judecată nu poate fi bazată pe presupuneri, ci urmează să fie întemeiată doar pe probe certe, veridice, pertinente și concludente.

Ce ține de critica recurentului, precum că martorul Dumitrașco Andrei nu a confirmat faptul că, Balagura Marcel, prezentându-se la sectorul de poliție nu ar fi prezentat careva dureri sau traume și că nu a fost stabilit cui aparține sângele de pe fața și cămașa lui, Colegiul a reținut că faptul cauzării lui Balagura Marcel a leziunilor corporale medii, s-a confirmat prin concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. XXXX din 01.11.2010 și raportul de expertiză medico-legală nr. XXXX din 23.10.2012, care sunt în vigoare, astfel neavând importanță cui aparține sângele de pe fața și cămașa lui Balagura Marcel.

Cu privire la faptul că persoanele au fost prezentate spre recunoaștere cu evidente încălcări procedurale, Colegiul penal a conchis că ilegalitatea acțiunilor organelor de urmărire penală în conformitate cu prevederile art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea i-a cunosțință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată– când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată 9 nemijlocit în instanță.

Astfel, din materialele cauzei nu rezultă că inculpații sau apărătorul acestora ar fi avut careva obiecții asupra acțiunilor organului de urmărire penală la etapa respectivă a urmăririi penale, fiindu-le aduse la cunosțință materialele procesului penal, respectiv nici una dintre părți nu a contestat actele procesuale întocmite. Prin urmare, invocarea nulității actelor organului de urmărire penală, contravenea prevederilor art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele recurentului, precum că eronat instanța de apel a dispus respingerea demersului privind efectuarea unei expertize judiciare medico-legale repetate, Colegiul penal l-a respins ca fiind declarativ. Solicitarea efectuării unei expertize este dreptul procesual al părților participante la proces. Dispunerea efectuării expertizei judiciare se face de către instanța de judecată, la cererea părților, dacă se constată că, cererea este întemeiată și poate contribui la stabilirea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală. Încheierea instanței de judecată privind numirea expertizei, trebuie să cuprindă întrebările puse în fața expertului și enumerarea circumstanțelor de fapt ce urmează a fi elucidate prin cunosțințele speciale în domeniul tehnicii, științei sau artei de către expert. Nu se exclud cazurile, când instanța de judecată poate respinge demersul privind efectuarea expertizei judiciare prin încheiere motivată. La caz, s-a reținut că, prin cererea din 31 octombrie 2019, avocatul Mocanu Serghei în numele inculpaților, a solicitat dispunerea efectuării unei expertize judiciare medico-legale repetate.

În acest sens, instanța de apel întemeiat a reținut că, în cererea de numire repetată a expertizei, apărătorul nu a făcut trimitere la careva motive pertinente ce ar indica necesitatea stringentă sau prezența unui caz, în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor care pot avea importanță probatorie pentru cauza penală erau necesare cunosțințe specializate în domeniu, în vederea stabilirii tuturor circumstanțelor ce au însemnătate decisivă în vederea soluționării cauzei penale, or aspectele invocate de apărător au fost elucidate în cadrul urmăririi penale, instanța de apel reținând că în speță, au mai fost efectuate și alte rapoarte de expertiză, astfel prin acestea au fost soluționate chestiunile invocate în cerere. La fel, o cerere similară a fost soluționată de către instanța

de apel prin încheierea din 22.10.2019. Instanța de apel a mai atenționat și asupra faptului că, rapoartele de expertiză efectuate în speță, au fost prezentate participanților la proces anterior, în cadrul urmăririi penale, însă doar după remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, apărătorul a înaintat astfel de cerere, circumstanță, ce repetat confirma faptul lipsei oportunității numirii unei expertize repetate, în speță, dar și intenția de tergiversare a examinării cauzei.

Mai mult ca atât, Colegiul penal a stabilit că rapoartele de expertiză efectuate în cauză, nu au fost contestate de către partea apărării la etapa respectivă, depunând cerere, abia la etapa apelului, fără a indica motivele ce au împiedicat efectuarea expertizei judiciare medico-legale repetate, la urmărirea penală sau în prima instanță, contrar prevederilor art. 413 alin. (4) Cod de procedură penală.

Alegațiile recurentului precum că, cererea de recuzare a judecătorilor de la examinarea cererii de apel, a fost examinată în lipsa procurorului și inculpaților, Colegiul penal a considerat ca fiind fără un suport legal, deoarece în conformitate cu prevederile art. 35 alin. (2) Cod de procedură penală, examinarea cererii de recuzare sau a declarației de abținere se face în aceeași zi, ascultând părțile și persoana a cărei 10 recuzare se cere.

Astfel, reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din data de 30 octombrie 2019, se atesta că la examinarea cererii de recuzare înaintată de avocatul Mocanu Serghei a fost prezent doar acesta, instanța oferindu-i cuvânt asupra cererii de recuzare.

Nu s-au reținut nici aserțiunile părții apărării, precum că, procesul penal în privința inculpaților, învinuiți de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, urma a fi încetat și necesar a declara ca nulă ordonanța emisă de prim-adjunct al Procurorului General, Andrei Pîntea din 24 septembrie 2013, privind anularea ordonanței de suspendare a urmăririi penale în cauza nr. XXXX, emisă de către procurorul în procuratura sectorului Centru, mun. Chișinău, Nadejda Agatii, la 23 ianuarie 2013, cu reluarea urmăririi penale, anularea ordonanței de scoatere de sub urmărire penală a lui Mocanu Liliana și Mocanu Stela în cauza nr. XXXX, emisă de către procurorul în Procuratura sect. Centru, la 21 ianuarie 2013, anularea ordonanței de scoatere de sub urmărire penală a lui Stoinov Ivan și încetarea urmăririi penale în cauza nr. XXXX, emisă de către procurorul sect. Centru, mun. Chișinău, Agati Nadejda, la 23.01.2013.

La acest capitol, Colegiul penal a remarcat, faptul că, ordonanța emisă de prim-adjunct al Procurorului General, Andrei Pîntea din 24 septembrie 2013, a fost obiect de examinare, conform prevederilor art. 313 Cod de procedură penală, astfel prin încheierea judecătorului de instrucție a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 24 aprilie 2014, a fost respinsă plângerea avocatului Mocanu Serghei în numele inculpaților, ca inadmisibilă fiind depusă tardiv. A fost refuzat în declararea nulă a ordonanței prim-adjunctului Procurorului General, Andrei Pîntea din 24 septembrie 2013, privind anularea ordonanței de scoatere de sub urmărire penală a lui Mocanu Liliana și Mocanu Stela, în cauza nr. XXXX, emisă de către procurorul la 21 ianuarie 2013 și 23 ianuarie 2013 și a ordonanței din 23.01.2013 de suspendare a urmăririi penale, emisă de același procuror, cu reluarea urmăririi penale, din motivul expirării termenului de 10 zile, prevăzut de art. 313 Cod de procedură penală.

Referitor la recursul declarat de către procuror, rezulta că, recurentul era de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpaților, însă critica decizia instanței de apel, în partea ce ține de liberarea inculpaților de răspundere penală.

Instanța de apel a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, inculpații au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal și liberați de răspundere penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală. În acest sens, instanța de apel a reținut, că: „... infracțiunea prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, a fost comisă de inculpați la data de 16.10.2010, prin urmare, instanța de apel reține că termenul de prescripție începe de la data enunțată până în prezent, iar la data judecării cauzei în ordine de recurs, s-a scurs termenul de prescripție, circumstanțe care indică că Stoinov Ivan, Mocanu Stela și Mocanu Liliana urmează a fi liberați de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală.”

Prin urmare, la soluționarea chestiunii cu privire la liberarea inculpaților de răspundere penală, în legătură cu expirarea termenului de prescripție, instanța de apel nu a ținut cont de faptul că:

- la momentul comiterii infracțiunii din 16.10.2010, infracțiunea prevăzută de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, prevedea pedeapsă cu închisoare de la 3 la 6 ani, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave;

- în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (1) lit. c) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 15 ani de la săvârșirea unei infracțiuni grave;

- de la momentul comiterii infracțiunii în cauză, 16.10.2010, până la pronunțarea deciziei instanței de apel la 21.02.2020, au expirat 9 ani 4 luni 5 zile.

Deci, au fost întemeiate argumentele procurorului, precum că instanța de apel greșit a dispus liberarea inculpaților de răspundere penală pe motivul expirării termenului de prescripție, astfel recunoscând inculpații vinovați în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, neîntemeiat a omis să soluționeze dacă aceștia trebuia să fie pedepsiți pentru infracțiunea săvârșită și ce măsură de pedeapsă urma să fie stabilită inculpaților.

10. Avocatul Serghei Mocanu în numele inculpaților a declarat recurs în anulare, în care solicită casarea deciziei din 02 martie 2021 a Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție pe motiv că, contrar prevederilor art. 422 Cod de procedură penală, s-a ajuns la concluzia admisibilității recursului ordinar declarat de către procuror, or acesta este depus peste termen.

11. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, partea vătămată Balagura Marcel a depus referință prin care indică că recursul ordinar al procurorului a fost făcut în termen legal, făcând referire la faptul că în perioada după pronunțarea integrală a deciziei instanței de apel, termenul de recurs a fost suspendat de drept prin Dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale nr. 17 din 13 aprilie 2020 și nr. 21 din 24 aprilie 2020, cât și prin art. 111 alin. (1) lit. d), f) Codul muncii.

12. Prin decizia din 22 noiembrie 2021 a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, recursul în anulare al avocatului Mocanu S. a fost declarat ca inadmisibil, pe motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut (f.d. 104, vol. VII).

Instanța de recurs a statuat că normele de drept nominalizate prescriu, în mod expres, că pot fi atacate cu recurs în anulare doar hotărârile judecătorești irevocabile.

Circumstanțele enunțate atestă, astfel, că celelalte categorii de hotărâri judecătorești, inclusiv cele adoptate în baza art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de

procedură penală, nu sunt pasibile de drept de a fi contestate prin intermediul recursului în anulare.

Astfel, recursul în anulare, în aspectul vizat, fiind declarat împotriva unei hotărâri judecătorești prin care s-a dispus rejudecarea cauzei de către instanța de apel, raportând la prevederile legal menționate supra și la jurisprudența națională, potrivit cărora deciziile prin care s-a dispus rejudecarea cauzei nu sunt supuse căilor de atac, rezultă că temeiul invocat de recurent în recursul în anulare nu poate fi examinat în ordinea prevăzută la Capitolul V, Secțiunea 1, Titlul II, Partea Specială a Codului de procedură penală.

13. Prin decizia din 21 septembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, apelurile declarate de către procuror și partea vătămată Balagura M. au fost admise, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, prin care:

Lui Stoinov I., recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, i s-a stabilit o pedeapsă de 5 ani închisoare.

Lui Mocanu L., recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, i s-a stabilit o pedeapsă de 5 ani închisoare.

Lui Mocanu S., recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, i s-a stabilit o pedeapsă de 5 ani închisoare.

Stoinov Ivan, Mocanu Liliana, Mocanu Stela au fost liberați de executarea pedepsei din motivul intervenirii amnistiei.

Instanța de apel a constatat că temeiuri pentru liberarea de răspundere penală, în conformitate cu art. 53 Cod penal a inculpaților Stoinov Ivan, Mocanu Liliana și Mocanu Stela nu au fost constatate.

Astfel, sancțiunea art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la momentul comiterii infracțiunii și anume 16.10.2010, prevedea pedeapsă sub formă de închisoare de la 3 la 6 ani.

Însă, potrivit art. 107 alin. (1) Codul penal, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei.

În acest context, s-a atestat că la data de 24.12.2021, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legea nr. 243 din 24 decembrie 2021, privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova. Legea nominalizată a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 31.12.2021, intrând în vigoare de la această dată.

Astfel, în cadrul ședinței în instanța de apel, inculpații Stoinov Ivan, Mocanu Liliana și Mocanu Stela au depus cerere scrisă prin care au solicitat aplicarea Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nr. 243 din 24 decembrie 2021, aceasta fiind susținută și de avocat.

Prin urmare, faptele incriminate cât și persoana inculpaților Stoinov Ivan, Mocanu Liliana și Mocanu Stela cad sub incidența Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, iar temeiuri pentru neaplicarea actului de amnistie, Colegiul Penal nu a stabilit.

14. Avocatul Serghei Mocanu în numele inculpaților a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei din 21 septembrie 2022, cu menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că instanța de apel neîntemeiat a ajuns la concluzia vinovăției inculpaților, neîntemeiat și nelegitim nu a emis o sentință de achitare.

Totodată, doar a transcris în ordine cronologică probele administrate la caz, în cadrul urmăririi penale, probe puse la baza condamnării inculpaților de către instanța de apel, fără a se referi la probe care ar demonstra incontestabil la vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 152 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Astfel, învinuirea înaintată inculpaților este neclară, iar fapta reținută nu corespunde materialelor din dosar.

La fel, în cauza deferită judecării, reieșind din analiza textuală a rechizitoriului s-a constatat că exigențele legale nu au fost întocmai respectate, iar învinuirea înaintată este una incertă, adică nu este formulată cu maximă precizie și claritate.

Prin urmare, instanța de apel a ajuns nelegal la concluzia că acuzarea a adus probe ce ar confirma existența faptei infracțiunii.

Respectiv, instanța de apel a încălcat drepturile inculpaților la o cercetare multilaterală și sub toate aspectele cauzei.

În această ordine de idei, Curtea Europeană a specificat că "... scopul Art. 4 din Protocolul 7 este de a interzice repetarea procedurilor care s-au finalizat printr-o decizie definitivă...".

Consideră că, prin decizia din 21 septembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, ilegal a fost casată sentința repetat, ori în partea casării deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2020 este menținută prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 martie 2021.

Menționează recurentul că, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 septembrie 2022, ilegal a fost admis apelul părții vătămate, ori ultima nu a contestat decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2020.

În concluzie recurentul a indicat că, ignorarea erorilor enunțate ar însemna nerespectarea jurisprudenței CEDO și încălcarea dreptului inculpaților la un proces echitabil, drept garantat de art. 6 Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

15. Partea vătămată Balagura Marcel a depus referință prin care indică că recursul ordinar al avocatului inculpaților este vădit neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

Or, instanța de apel și-a întemeiat corect soluția, calificând și încadrând corect acțiunile condamnaților conform art. 152 alin.(2) Cod penal, luând ca bază probele relevante acumulate și anume actele de expertiză medico-legală, depozițiile martorilor, alte acte ale organului de urmărire penală din care rezultă clar că a fost bătut cu cruzime de condamnați, cauzându-i leziuni corporale, fiind urgent internat la spital.

15.1 Procurorul a depus referință prin care indică că recursul ordinar al avocatului inculpaților este vădit neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

În motivarea referinței se indică precum că motivele din recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel și o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei și respectiv hotărârea contestată conține motive legale pe care se întemeiază soluția.

16. *Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.*

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul de pe rol, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 14. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 13.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică corectă a acțiunilor infracționale ale ultimilor, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpaților Stoinov Ivan, Mocanu Liliana, Mocanu Stela a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CtEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CtEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul ordinar este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 14 din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și,

astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 13. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

În corespundere cu art. 1 alin. (4) din Legea nr. 243 din 21.12.2021, privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, *aplicarea amnistiei față de persoanele inculpate se decide de instanța de judecată, la faza de judecare a cauzei*. Art. 2 alin. (1) prescrie că procesele penale în privința infracțiunilor săvârșite până la adoptarea prezentei legi, pentru care Codul penal nr. 985/2002 prevede drept pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani, încetează la faza de judecare a cauzei, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.

Potrivit art.2 alin.(4) din Legea nr. 243 din 21.12.2021, privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, în privința persoanei care refuză încetarea procesului penal, conform alin. (1) din prezentul articol, instanța de judecată, la pronunțarea sentinței, poate hotărî încetarea procesului penal dacă, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată, inculpatul întrunește criteriile stabilite la art.1 și nu cade sub incidența art. 6.

Totodată, în conformitate cu art. 389 alin.(4) pct.2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul amnistiei conform art.107 din Codul penal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpaților Stoinov Ivan, Mocanu Liliana, Mocanu Stela au fost întrunite elementele infracțiunilor imputate și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Totodată, Colegiul penal conchide că prin decizia din 02 martie 2021 a Colegiului penal largit al Curții Supreme de Justiție, recursul ordinar al avocatului Mocanu S. a fost respins ca fiind inadmisibil, iar recursul ordinar al procurorului a fost admis, casată decizia în partea liberării inculpaților de răspundere penală în legătură cu intervenirea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, doar în partea casată, fiind astfel epuizate căile de atac.

În acest sens, Colegiul penal mai menționează că, cele judecate și stabilite prin decizia din 02 martie 2021 a Colegiului penal largit al Curții Supreme de Justiție, prin care recursul ordinar al avocatului Mocanu S. în interesele inculpaților, având aceleași temeiuri și argumente, a fost respins ca fiind inadmisibil, nu mai pot constitui obiect de rejudecare în procedura recursului ordinar.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

17. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Serghei Mocanu, împotriva deciziei din 21 septembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în privința inculpaților Stoinov Ivan XXXX, Mocanu Liliana XXXX, Mocanu Stela XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 21 iunie 2023.

Președinte

Sergiu Dagața

Judecători

Ghenadie Eremciuc

Boris Talpă

